

Lászlóffy Csaba

Dögevők

Monológ, András Sándort lakomázva¹

Örök villás-
reggeli örök szieszta
bennem is mennyi *ál lom*
megrohad mielőtt felzabálnátok
mielőtt még el-
rohad/n/na az élet.

Közelkép egy néhány hatalmasság ravatalán

*„Borostyánkőbe fagy be az ügyész”
(J. A.: Medáliák)*

Horpadt hasának sápatag
bőrén kapálózó pióca
a többi: halott pergamen
(elég? nem ég el?) pernye rozsdá

érdes sörtén végigvonagló
bambán mászkáló blöd bogár
a rothadás szaga a légben
zavartalan-tisztán megáll

nagy életéről zengzemények
tajtékzanak – s a szenny alatt
csak egy torz világ végterméke
sehohol a hajdanvolt harag.

¹ Ember-passió (Válogatott és új versek, 1999.)

Torda után, akár a világ vége

„Hol kő-út visz mind-hígabb, könnyű légbé...”
(Weöres Sándor)

Üszkös az agy, az út is már, lehet.
Deszkapalló, te rég töredezett,
ki serkentetted kölyökizmaid
két part közt – egyensúlyt keresve kín
s rajongás rejtett szülőhelyein
(rajokban szálltak darvak, barka, rím).

Az újabb olvadások langy lege –
habár az értelem olykor bele-
rezdült a felnőtt jajszavakba, de
még messze volt a halál műhelye.
(A világ sorsát – lesz tavasz s remény! –
bízd csak hiszékenyen apád kemény,
vagy inkább holdudvarhomály-szelíd
tekintetére.) Derengéseid
borzalmat hoztak, kevés volt a hit.
Kimart hús és hűség, s gyűl, hűl vele
a hitetlenség sűrű éjjele.
Gyűltek barbár, alattomos erők
benned is, gén-utakon, s a velőd
forraló falánk féltés vagy a gőg,
hogy nem jutsz át mindenkinél előbb
a sövényen; a purgatórium
réme pokolnál rosszabb: mit megun
a lélek, utálatosabb teher
minden másnál; akárhányszor lever
a láz, ugyanolyan világra kell
ébrednie a testnek s a tudat
ezer érv árán sem tudja: ki vagy!
(Az ostort tűrő csorda *eszmei*
lasszóra bög, ordít, vagy csak sunyi.)

Hol áldozat, hol vétkes (mi a tét?) –
ölelni, ölni ugyanúgy elég
egy olajozott mozdulat; erőd
keves, és nagy szerencse, ha a csőd
elkerül, amíg átbukfencezel
a túlvilágba, hol nem énekel
helyetted senki – szű, se értelem,
csak hiányod hallgat az éteren.